

Jeg skal nu tillade mig at sige nogle faa Ord til den oplæste Adresse. Dengang den kongelige Beskjendtgjørelse af 28de Januar 1852 udkom, var der ikke liden Uro og Betymning blandt de Medlemmer, hvoraf Rigsdagen bestod. Jeg bestræbte mig af al Gyde for, at denne Frygt ikke skulde træde frem, men det kunde alene lykkes mig at holde den tilbage derved, at jeg forpligtede mig til at fordre en Erklæring, hvoraf det tydeligt fremgik, at man ved Forandringer i Grundloven kun vilde gaae frem paa den i § 100 bestemte Maade, og ved at erklære, at jeg i modsat Fald vilde slutte mig til dem, der ikke kunde berolige sig ved Ministeriet, som det da var. Følgen af min i den Anledning stillede Interpellation var Ministeriets Erklæring af 13de Februar 1852, som er en aaben, ærlig mandig Erklæring, der ikke søger skjul eller Omveie, men klart og tydeligt udtaler en bestemt Tanke. Jeg anseer det derfor og har altid anseet det for en mig paahvilende hellig Pligt at opretholde denne Erklæring, at imødegaae med alle de Kræfter, som staae til min Raadighed, hvert Forsøg paa at svække denne Erklærings Betydning, og da der derfor gjentagne Gange fra Statsraadets Formand er fremkommet Dtringer, der efter min Mening ere i aabenbar Modstrid med den af det samlede Statsraad høitidelig afgivne Erklæring, sandt jeg mig altsaa forpligtet til at see at faae den hos mig derved opstaaede Tvivl hævet. Desværre blev den kun end yderligere bestyrket ved Statsraadet Svar paa min i denne Anledning stillede Interpellation.

Jeg misstjender ikke de Fortjenester, som Ministeriet Bluhme efter min Mening har havt af vort Land; jeg misstjender ikke, at den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852; hvad man end kunde have at udsætte paa den, under de da forhåandenværende Forhold og Omstændigheder maatte ansees for en Binding (Hør!). Jeg misstjender ikke Ministeriet Bluhmes Fortjenester med Hensyn til Arvesagen (Hør!), thi naaget ogsaa jeg har havt store Betænkkeligheder med Hensyn til, om man i denne Sag i enhver Henseende har ramt det Rette, saa forekommer det mig dog, naar jeg

seer hen til det store Uveir, som nu drager op over Europa, at det Ministerium, som har bragt denne Sag tilende, har gjort en god Gjerning. Jeg tilstaaer, at det er mig uforklarligt, hvorfor Ministeriet Bluhme maatte vige for Ministeriet Drsted. Jeg tilstaaer, at jeg ikke hos Ministeriet Drsted finder den samme Holdning, som hos Ministeriet Bluhme. Jeg vil ikke misstjende, at selve den ærede Premierminister ved flere vigtige Leiligheder har vist os en Imødekommen, som vi ikke nok kunne paaafjønne, men naar jeg betragter den hele politiske Uvikling, saa troer jeg desuagtet ikke, at Ministeriet Drsted i dets nuværende Sammensætning virkelig fortjener Tillid. Hvilken Storm var det ikke, som dette Ministerium beredte sig til at gjøre paa de af Grundlovens Bestemmelser, der ikke staae i Forbindelse med Fællesforfatningen! Man vil sige, at alle de dertil sigende Forslag ere blevne tagne tilbage — men viser det, at disse Forslag ere gjorte, dog ikke en politisk Anskuelse, viser det ikke Stemningen, og maa det ikke bringe os til at frygte for, at den samme Stemning, som laa til Grund for disse Forslag, vil gjøre sig gjældende og træde skarpt og bestemt frem, naar der bliver Tale om Fællesforfatningen? Vi kunne ikke forlange, at vor Tilstand skal være ene bestemmende for Fællesforfatningens Bestaaenhed; thi, der er ogsaa andre Landsdele, for hvem denne Fællesforfatning skal gjælde, men vi kunne forlange, at de Mænd, der ved Fællesforfatningens Behandling skulle repræsentere de danske Interesser, ikke ere fyldte af Uvillie og Mistillid mod den hos os bestaaende Grundlov. Og paa hvad tyder ikke det, at dette Ministerium har givet den slesvigiske Forfatning og i denne Forfatning optaget Bestemmelser, der vedrøre Fællesforfatningen, der staae i den nøieste Forbindelse med Fællesforfatningen, der ere i en afgjort Modstrid med de Anskuelser, som dette Things Fleertal har vedkjendt sig med Hensyn til vigtige Sager (Hør!). Man har herpaa svaret os: Ja, disse Paragrapher i den slesvigiske Forfatning kan man selv omgjøre, thi derom vare Stænderne ikke blevne hørte. Men, er det da Noget, der kan indgyde Tillid, at man paa en saadan Maade troer at kunne give og omgjøre Bestemmelser,